

Christoph Martin Burchard

Programma, Qvo Rector Academiae Rostochiensis, Christoph. Martinus Burchardus, Med. Doct. & Profess. Publ. Ordin. Ad Passionale Tempus In Memoriam Salvatoris Mundi pio animo celebrandum Cives Academicos offisiosissime invitat, & quid damni in Religionis Exercitio Fastus Pharisaeicus cum Divitiarum Studio conjunctus, afferat, ostendit

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1733?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004017243>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1733. Fasten.

~~M-1256~~ 221.

Q. 1733

PROGRAMMA,
QVO
RECTOR ACADEMIÆ ROSTO CHIENSIS,
CHRISTOPH. MARTINUS
BURCHARDUS,
Med. Doct. & Profess. Publ. Ordin.

AD
PASSIONALE TEMPUS
IN
MEMORIAM
SALVATORIS MUNDI

pio animo
celebrandum
CIVES ACADEMICOS
officiosissime invitat,

&
quid damni in Religionis Exercitio
Fastus Pharisaicus cum Divitiarum
Studio conjunctus, afferat,
ostendit.

ROSTOCHII,
Typis IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINCIPIS
& ACAD. Typographi.

M. 1256 221

Contemplati sumus, CIVES, HONORATISSIMI, ante aliquot hebdomades, in Programmate Genethliaco Salvatoris Nostri, quantum damni in Religionis exercitio, & mediis Salutiferis, cum applectendis, tum sibi applicandis, afferat vel negligentia, vel incredulitas, aut denique præsumpta Sanctitatis opinio, ita ut Judæi, quamvis ex Maria natum esse promissum olim Messiam, agnoscere potuerint, eum tamen, tot licet documentis convicti, juste venerari, & sibi eundem vindicare, vel non curaverint, vel penitus sint dedignati. Quemadmodum autem hæc animi vitia in Judæis circa Nativitatem Salvatoris, notanda veniunt; sic quando cum cura integram ejus historiam perpendimus, ad tristem usque ex hac vita exitum, quid nempe causæ subfuerit, ut nec monitis Christi aurem præbere, nec Miraculis fidem adhibere voluerint Judæi, sed potius communis consiliis in ejus perniciem conjuraverint, nullam aliam invenire possumus, quam Fastum illum Pharisaicum cum Studio divitiarum, & lautæ rei familiaris conjunctum. Nec inane aut supervacaneum est, ejusmodi contemplationes instituere: nam cum tempus instet, quo memoriam lugubris & tragicæ mortis, Salvatoris Nostri celebramus, omnino inquirendum nobis incumbit, annon etiam in animo nostro adsint talia vitia, aut affectus, qui vel impedimentum afferant, quo minus digne hæc contemplatio instituat, vel nos impellant, ut repudiato Christi merito, aut in dubium vocato, alia Salutis media circumspiciamus. Tanti enim nobis est Christus crucifixus, ut ejus meditatio nunquam satis digne institui, nunquam grato satis animo prædicari possit. Mortuus enim

enim est pro nobis, ut nostra dispungeret peccata, & nos ab infernali poena redemptos æternæ beatitudinis redderet participes. Nec quibusdam tantum aditum ad hanc felicitatem concessit, sed ut omnibus ea contingeret, non optavit solum, sed serio etiam voluit. Documentum infiniti hujus & stupendi amoris nobis suppeditant illi ipsi, qui nefando scelere ipsum criminabantur, tanquam rebellem, & læsæ Majestatis reum, donec tandem à Pilato obtinerent, ut Cruci affigeretur. Pro hisce namque, & pro horum salute Patrem Cœlestem implorat, ut remitteret ipsis hæc facinora, quoniam quid agant, nesciant. Dubium autem hic merito occurrit, an nesciverint Judæi, Christum fuisse Filium DEI, & propterea atrocitatem parricidii, quod peragebant, non satis perpenderit. Verum tot documenta aderant, quæ Divinitatem Salvatoris testabantur, tot miracula, non solum in regionibus ab Hierosolyma distitis, sed etiam in ipsa Urbe, ejusque confiniis præstita, eam confirmabant, ut ex his, nisi sponte æcutire maluerint, dijudicare & potuissent, & debuissent Judæi, non nisi divina virtute hæc peragi posse. Nec Synædrium illud magnum horum inscium fuisse, inquisitio contra cæcum natum, & maxime insignis ista, Lazari, am putredine infecti, in præsentia tot Judæorum, resuscitatio, sufficienter ostendunt. Accedebat Salvatoris nostri propria in Templo confessio: Cum enim ex ipso quærerent, an revera Christus esset, & ab ipso postularent, ut non diutius dubios se relinqueret, aperte declaravit, se esse eundem, se ac Patrem esse unum, & si verbis fædem non habeant, respicerent saltem miracula, quæ de se testarentur. Quid autem ad hæc Judæi? Lapidibus ex terra erutis obruere conantur, istum, qui nil magis quam ipsorum salutem quærebat. Itaque non ignorabat Judæi conditionem Salvatoris nostri, quem-

admodum id etiam confitetur Nicodemus, dum dicit: Nobis perspectum est, Te esse Doctorem à DEO missum, cum nemo ista miracula edere possit, nisi DEum habeat adiutorem. Certe non ignotam ipsis fuisse Conditionem Salvatoris nostri, vel ex ipso Anathematis fulmine constare potest, quod in istos decreverant, qui eum profiterentur Christum. Itaque quamvis cognitum habuerint, non tamen talem voluerunt Messiam, humili & servili habitu incedentem; sed magnum ac potentissimum Regem sibi exoptabant, cujus ope non solum jugum Imperii Romani excutere, sed etiam dominium per totum terrarum orbem extendere valerent. Promissum enim erat Messiae tale Imperium, Spirituale nempe; sed isti Mundanum cupiebant, certe animo præconceperant; adeoque quo quis magis in populo minimebat, ut Senatus aut Sacer Ordo, eo majores partes se habiturum in futuro Regno, ut vel Consiliarii, vel Prætoris, sive Gubernatoris munere dignaretur, quisque sibi promittebat; Itaque postquam tali spe exciderant, certe præsens, qui se dicebat Messiam, nihil haberet, quod animo suo suisque cupiditatibus respondebat, hinc cum contemnebant, & signa postulabant, talia nimirum, qualia ediderat Moses in Ægypto, ut expellerentur ex Judæa Romani, aut penitus everterentur. Imo ne ipsi quidem Apostoli immunes erant ab ista opinione, & propterea alii quærebant, Domine, quando eriges Regnum tuum? Mater vero Johannis & Jacobi primariam dignitatem & gratiam suis filiis in isto Regno exyetebat. Quid mirum itaque, quod Judæi, qui dominum in omnes gentes affectabant, & opes totius universi avido jam devorabant animo, postquam cernerent Messiam istum penitus ab ista intentione alienum, aut forte nimis impotentem, desperatione in rabiem versa, è medio tollere,

tollere istum , tanquam nomine Messiae indignum; conspiraverint : Et quidem eo magis , quoniam videbant , quod ne ista quidem , quam obtinebant in populo , autoritas , salva perstare posset , cum nova Doctoris doctrina. Sedebant namque Pharisei in solio Moysi , & Leges divino jussu praescriptas suis traditionibus admodum reddiderant corruptas , sine dubio , ut majorem Sanctitatis opinionem sibi apud vulgum conciliarent , aut eo felicius plebem emungere possent. Qui ergo perferre poterant advenientem ex Galilea Reformatorem , qui aperte oppugnabat dogmata haecenus tradita , qui affectatam istam justitiam destruebat , & fucis ornatis sepulchretis similem esse , aperte profitabatur. Itaque de Throno , quem in Ecclesia DEI occupaverant , descendere , & cum Doctores se apud omnes haecenus gessissent , & incorruptos , & infallibiles , nunc discipulos agere , & a novitii Doctoris ore pendere , nimis asperum videbatur turgido superbia Pharisaeorum animo. Accedebat metus , ne inferior popellus Christi partim doctrina partim miraculis excitatus , in Regem istum eligeret , quod , ob impotentiam hujus Regis , excidium totius populi secum trahere posset. Hinc melius esse concludunt , ut unus pro populo moriatur , quam ut tota natio pereat ac extirpetur. Itaque non ignorabant Judaei , quid agerent , sed affectuum furiis agitati , non satis perpendebant facinoris atrocitatem. Est enim haec animi humani imbecillitas dicam , an pertinacia , ac obduratio , ut si nimium indulgeat affectibus praedominantibus , imprimis superbiae ac avaritiae , sive divitiarum studio , non solum repudiata recta ratione , sed posthabitis etiam juribus Divinis ac humanis , unice suis cupitibus , quasi rabie impulsus satisfacere studeat. Observabimus id in omnibus Haereticis , imprimis , postquam aliquam sibi autoritatem , aut lautiores fortunam ,

tunam; erroneis suis dogmatibus conciliarunt, quod re-
jecta Christi & Apostolorum doctrina, eam non admit-
tant, nisi in quantum inepta interpretatione in suas
partes trahere possunt. Imo ipse Papa Romanus, si in suis
viribus positum, lubens everteret Sacrum Codicem fun-
ditus, ut eo majori licentia suas Constitutiones Orbi Chri-
stiano obtrudere posset. Hinc ferro ac igne grassatur con-
tra istos, qui plus tribuunt Doctrinæ Evangelicæ, à Salva-
tore nostro ac Apostolis traditæ, quam papalibus suis de-
cretis. Certe, dum mente volvimus truculentas istas per-
secutiones, ab Illustri Thuano Libro XXVIII. & sequen-
tibus, descriptas, quas in Anglia, imprimis vero Gallia ex-
citarunt Papicolæ, gaudente & applaudente Papa Ro-
mano, cum Purpuratorum Collegio, verum Exemplar,
sive simulacrum, Romæ invenire mihi vjdeor illius Hi-
erosolymitani Synedrii, quod nullis fraudibus, technis,
nullo crudelitatis generi pepercit, ut everfa Christi ac
Apostolorum doctrina, pristinam sibi conservarent auto-
ritatem. Quid enim futurum putatis, Cives Optimi, si
Christus, ut aliqui sibi imaginantur, in hunc rediret Mun-
dum, Imperium visibile heic excitaturus? Anne creditis
Papam de Throno suo descensurum, ut ipsi vacuam sedem
relinqueret? Nonne potius Verendos & Severos Inquisi-
tionis Patres contra ipsum armaret, si Evangelium suum
a Papæorum additionibus repurgare aggrederetur? Si
ex Ecclesia sua, uti olim ex Templo Hierosolymitano ex-
pellere conaretur fraudulentas Monachorum artes & a-
nimarum nundinationes? Nonne Hæreticum eum decla-
rarent, infaustis flammis addicendum? Qui enim Chri-
sto parcerent Papicolæ, cum tanta crudelitate in ejus visce-
ra desæviant? in eos puto, qui nihil aliud peccarunt, quam
quod Christi & Apostolorum Doctrinam præferunt Papa-
libus decretis. Certe qui considerat, quid Papam & Cle-
rum

rum Romanum ad tantam impellat sævitiam, facile inveniet, quod Romanæ sedis autoritas & omnium rerum affluentia, cum puriore Christi Doctrina subsistere non possit. Hinc jam suo tempore *Guido Patinus*, ipse Romano Catholicus, ita scribit: *Dans le tems du Messie la Religion estoit en herbe, aujourd'hui elle est en gerbe & en fleur: unde fit, ut hodie Principes Ecclesiæ tam facile & jucunde hauriant aquas in gaudio de fontibus Salvatoris: Pietas peperit divitias, mais filia suffocavit matrem (†) & alibi, La porte, nquit, de Paradis est doree, & les riches doivent point desesperer, de leur salut, parce qu'ils ont de l'argent. Tout leur est permis; du moins bien des Gens (*) que Vous connoissez, se servent de ce leurre pour tirer finement de l'argent, de ceux, qui le croyent, & ne sont point chiches de promettre le Paradis, dont ils n'ont point le clé (**)* L'quitur autem hic de Purgatorio, & Missarum officio, quod pro salute animarum à Papistis instituitur. Nam totam hanc doctrinam, unice confictam esse, ut eo lautius viveret Clerus Romanus, ipse satis agnovit. Hinc specialiter de Purgatorio scribens, *La Pourgatoire, dicit, est la mere nourrice des Moines: O la gentille invention, que ce feu de Pourgatoire! le Pape n'etoit point sot, qui en inventa l'Histoire, pour faire bouillir sont pot, & de quelques millions de gens oiseux, que Saint Paul appelloit, Ventres pigri, auquel nous pouvons ajouter, fruges consumere nati. (***)* Apparet itaque quod Papa Romanus cum Purpuratorum ordine, ac ingenti Episcoporum numero, & universo Clero Romano, in ista dignitate, ac omni rerum & divitiarum abundantia, se conservare non possit, sed quod ipsis brevi redeundum foret ad ordinem fratrum mendicantium, nisi errorem istum de purgatorio, aliaque aucupia, Patrimonio Petri inservientia, in animis Laicorum sollicitè

(†) Epistol. Tom. II. 327.

(*) Papa & Clerus Romanus.

(**) Epist. Tom. I. 198.

(***) Epist. Tom. II. 280.

solicite foverent ac sustentarent; Necessè ergo est, severe ac crudeliter animadvertere, in omnes, & ferro ac igne eos extirpare, qui vel latum unguem ab hisce commentis, tantam autoritatem, tantas divitias Clero Romano conciliantibus, recedunt, aut in dubium ista vocant. Quid ergo mirum, olim Judæos, in cædem ac paricidia conspirasse, ut Salvatorem è medio tollerent, cum idem hoc agat in Christi Sectatores fideles Clerus Romanus? Nam quæ hunc agitant furia, Avaritia, cum Fastu & affectata justitia conjuncta, ita ut Cæli portas aperiant aut claudant, quibus, aut quando ipsis placet, istæ quoque olim obsedebant Ordinem Judæorum Sacrum, eumque ad scelera ac nefaria consilia impulere.

Vidistis *Cives Dilectissimi*, quid affectus prædicti in hominibus valeant, & quod animum non solum proclivem reddant, ad amplectendos in Religione errores, sed etiam pertinaciter eosdem fovendos ac defendendos. Itaque allaborandum, ut pure mente Religionis Mysteria tractemus, & neque ob dignitatem, neque ob lautioris fortunæ cupiditatem, media salutifera vel rejiciamus, vel humanis fictionibus corrumpamus. Non invidit nobis notitiam, salutis nostræ necessariam, Summum Numen, sed viam ac media, quibus illuc perveniamus, in Sacro Codice abunde manifestavit. Cum autem Salus Generis humani consistat in morte Christi Crucifixi, & præsens tempus memoriæ illius destinatum sit, nostrum erit eam pia mente volvere ac meditari: quo graviora enim sunt, quæ nostri causa pertulit mala, eo magis perpendendum, quæ nobis olim perferenda fuissent, si meritoria satisfactione Salvatoris destitueremur. Si enim in istum, qui nihil mali unquam perpetraverat, in dilectissimum Filium, Theanthropum, Justitia Divina totam suam vindictam exercuit, adeo, ut lamentabili voce exclamare coactus fuerit: *Eli, Eli Lama Asabthani*, non difficile erit colligere, quid expectandum sit istis, qui æternæ damnationis erunt rei. Hæc ipsa autem meditatio ut merito gratitudinem in animo nostro excitat perpetuam, sic ut ab omni inordinato vitæ genere, comessationibus, ac larvatis discur- sionibus, quibus Papizantes adhuc licentiose indulgent, abstinemus æquitas jubet, pietas postulat.

P. P. SUB SIGILLO RECTORATUS

Anno MDCCXXXIII. d. XV. Febr.

rum Romanum ad tantam impellat savitiam
 veniet, quod Romanæ sedis autoritas & omnium
 fluentia, cum puriore Christi Doctrina subsister
 fit. Hinc jam suo tempore *Guido Patinus*, ipse
 Catholicus, ita scribit: *Dans le tems du Messie*
etait en herbe, aujourd'hui elle est en gerbe & en
fit, ut hodie Principes Ecclesie tam facile & jucun
aquas in gaudio de fontibus Salvatoris: Pietas pe
as, mais filia suffocavit matrem (†) & alibi, La po
de Paradis est doree, & les riches doivent point desesp
salut, parce qu'ils ont de l'argent. Tout leur est perm
bien des Gens () que Vous connoissez, se servent de ca*
tirer finement de l'argent, de ceux, qui le croyent, &
riches de promettre le Paradis, dont ils n'ont poin
 L'quitur autem hic de Purgatorio, & Missarum
 quod pro salute animarum à Papistis instituitur
 tam hanc doctrinam, unice confictam esse, ut
 viveret Clerus Romanus, ipse satis agnovit. H
 liter de Purgatorio scribens, *La Pourgatoire, dici*
nourrice des Moines: O la gentille invention, que ce
gatoire! le Pape n'etait point sot, qui en inventa l'
faire bouillir sont pot, & de quelques millions de
que Saint Paul appelloit, Ventres pigri, auquel n
ajouter, fruges consumere nati. (***) Apparet it
 Papa Romanus cum Purpuratorum ordine,
 Episcoporum numero, & universo Clero
 ista dignitate, ac omni rerum & divitiarum abunda
 servare non posset, sed quod ipsis brevi redeundum
 dinem fratrum mendicantium, nisi errorem istum d
 aliaque aucupia, Patrimonio Petri inservientia, in anis

- (†) Epistol. Tom. II. 327.
 (*) Papa & Clerus Romanus.
 (***) Epist. Tom. I. 198.
 (***) Epist. Tom. II. 280.

